

Bruksela, 26 sierpnia 2020 r.
(OR. en)

10241/20

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2020/0175 (NLE)

ACP 76
COASI 98
RELEX 593
WTO 138

WNIOSEK

Od:	Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisał dyrektor Jordi AYET PUIGARNAU)
Data otrzymania:	13 sierpnia 2020 r.
Do:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2020) 374 final
Dotyczy:	Wniosek dotyczący DECYZJI RADY w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w Komitecie ds. Handlu ustanowionym na mocy Umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej, w odniesieniu do przyjęcia regulaminu wewnętrznego Komitetu ds. Handlu UE–Pacyfik oraz regulaminów wewnętrznych komitetów specjalnych

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2020) 374 final.

Załącznik: COM(2020) 374 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 13.8.2020
COM(2020) 374 final

2020/0175 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w Komitecie ds. Handlu ustanowionym na mocy Umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej, w odniesieniu do przyjęcia regulaminu wewnętrznego Komitetu ds. Handlu UE–Pacyfik oraz regulaminów wewnętrznych komitetów specjalnych

UZASADNIENIE

1. PRZEDMIOT WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy decyzji określającej stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w Komitecie ds. Handlu utworzonym na mocy Umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej, w odniesieniu do przyjęcia regulaminu wewnętrznego Komitetu ds. Handlu i regulaminów wewnętrznych komitetów specjalnych.

2. KONTEKST WNIOSKU

2.1. Umowa przejściowa o partnerstwie między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej

W dniu 30 lipca 2009 r. UE podpisała umowę przejściową o partnerstwie¹, która ustanawia ramy umowy o partnerstwie gospodarczym (zwanej dalej „umową”) między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej strony.

Umowa była tymczasowo stosowana przez Papuę-Nową Gwineę od dnia 20 grudnia 2009 r., przez Fidżi od dnia 28 lipca 2014 r., przez Samoa od dnia 31 grudnia 2018 r. oraz przez Wyspy Salomona od dnia 17 maja 2020 r.

Umowa ta ma na celu:

- a) umożliwienie państwom Pacyfiku korzystania z ulepszonego dostępu do rynku oferowanego przez UE;
- b) wspieranie zrównoważonego rozwoju i stopniowej integracji państw Pacyfiku z gospodarką światową;
- c) ustanowienie strefy wolnego handlu między stronami, w oparciu o wspólny interes, poprzez stopniową liberalizację handlu w sposób zgodny z obowiązującymi zasadami WTO oraz zasadą asymetrii, z uwzględnieniem szczególnych potrzeb i ograniczeń zdolności państw Pacyfiku pod względem poziomu i terminu realizacji zobowiązań;
- d) ustanowienie odpowiednich procedur rozstrzygania sporów oraz
- e) dokonanie odpowiednich ustaleń instytucjonalnych.

2.2. Komitet ds. Handlu UE–Pacyfik

Komitet ds. Handlu, w skład którego wchodzi przedstawiciele UE i państw Pacyfiku (Fidżi, Papui-Nowej Gwinei, Samoa i Wysp Salomona), ustanawia swój regulamin wewnętrzny; Komitetowi współprzewodniczą przedstawiciel strony UE oraz przedstawiciel państw Pacyfiku. Obaj współprzewodniczący na przemian przewodniczą posiedzeniom. Osobę, która przewodniczy danemu posiedzeniu, uznaje się za „współprzewodniczącego sprawującego przewodnictwo” do celów określonych w umowie do czasu rozpoczęcia następnego posiedzenia, kiedy to funkcję współprzewodniczącego sprawującego przewodnictwo przejmuje druga strona.

Komitet ds. Handlu zajmuje się wszystkimi kwestiami niezbędnymi do wykonania umowy. Wykonując swoje funkcje, Komitet ds. Handlu może: a) ustanawiać i nadzorować wszelkie

¹ Decyzja Rady z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie podpisania i tymczasowego stosowania Umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej (Dz.U. L 272 z 16.10.2009, s. 1).

specjalne komitety lub organy niezbędne do wykonania umowy; b) zbierać się w dowolnym terminie uzgodnionym przez strony; c) rozpatrywać wszelkie kwestie dotyczące umowy i podejmować odpowiednie działania w ramach wykonywania swoich funkcji oraz d) podejmować decyzje lub wydawać zalecenia w przypadkach przewidzianych w umowie.

Komitet ds. Handlu UE–Pacyfik deleguje uprawnienia w zakresie podejmowania szczególnych decyzji wykonawczych komitetom specjalnym, zgodnie z odpowiednimi postanowieniami umowy, zwłaszcza Komitetowi Specjalnemu ds. Współpracy Celnej i Reguł Pochodzenia.

2.3. Planowany akt Komitetu ds. Handlu UE–Pacyfik

W ostatnim kwartale 2020 r., na swoim ósmym posiedzeniu, Komitet ds. Handlu UE–Pacyfik ma przyjąć decyzję ustanawiającą regulamin wewnętrzny Komitetu ds. Handlu UE–Pacyfik oraz komitetów specjalnych („planowany akt”).

Celem planowanego aktu jest określenie wiążących dla stron zasad regulujących organizację i funkcjonowanie Komitetu ds. Handlu UE–Pacyfik oraz związanych z nim podstruktur, jak określono w postanowieniach umowy (art. 68).

3. STANOWISKO, JAKIE MA ZOSTAĆ ZAJĘTE W IMIENIU UNII

Art. 68 stanowi, że Komitet ds. Handlu UE–Pacyfik przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

Proponowana decyzja Rady określa stanowisko Unii, jakie należy zająć w odniesieniu do przyjęcia regulaminu wewnętrznego Komitetu ds. Handlu UE–Pacyfik oraz komitetów specjalnych, a tym samym wypełnienia zobowiązań UE wynikających z postanowień umowy przejściowej.

Stanowisko takie opiera się na projekcie decyzji Komitetu ds. Handlu UE–Pacyfik załączonym do projektu decyzji Rady. W załączniku do decyzji Komitetu ds. Handlu UE–Pacyfik określono wymogi dotyczące roli i nazwy Komitetu ds. Handlu UE–Pacyfik, jego składu i przewodniczącego, sekretariatu, posiedzeń, delegacji, dokumentów, korespondencji, porządku obrad, zapraszania ekspertów, protokołów, decyzji i zaleceń, przejrzystości, języków, wydatków, specjalnych komitetów lub organów oraz zmian w regulaminie wewnętrznym.

4. PODSTAWA PRAWNA

4.1. Proceduralna podstawa prawna

4.1.1. Zasady

W art. 218 ust. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) określono tryb przyjmowania decyzji ustalających „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy”.

Pojęcie „akty mające skutki prawne” obejmuje akty, które wywierają skutki prawne na mocy przepisów prawa międzynarodowego dotyczących danego organu. Obejmuje ono ponadto instrumenty, które na mocy prawa międzynarodowego nie są wiążące, ale mogą „w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii”.

4.1.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Komitet ds. Handlu jest organem ustanowionym na mocy umowy o partnerstwie gospodarczym.

Akt, który Komitet ds. Handlu UE–Pacyfik ma przyjąć, stanowi akt mający skutki prawne. Planowany akt będzie wiążący na mocy prawa międzynarodowego zgodnie z art. 68 umowy.

Planowany akt nie uzupełnia ani nie zmienia ram instytucjonalnych umowy.

W związku z tym proceduralną podstawą prawną proponowanej decyzji jest art. 218 ust. 9 TFUE.

4.2. Materialna podstawa prawna

4.2.1. Zasady

Materialna podstawa prawna decyzji na podstawie art. 218 ust. 9 TFUE zależy przede wszystkim od celu i treści planowanego aktu, w którego kwestii ma być zajęte stanowisko w imieniu Unii. Jeżeli planowany akt ma dwojaki cel lub dwa elementy składowe, a jeden z tych celów lub elementów da się określić jako główny, zaś drugi ma jedynie pomocniczy charakter, decyzja przyjęta na mocy art. 218 ust. 9 TFUE musi mieć jedną materialną podstawę prawną, tj. podstawę, której wymaga główny lub dominujący cel lub element składowy.

4.2.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Materialną podstawą prawną decyzji UE z dnia 15 lutego 2011 r. o zawarciu umowy jest art. 207 TFUE. Główny cel i treść planowanego aktu odnosi się ponadto do wspólnej polityki handlowej. Przedmiot planowanego aktu dotyczy dziedziny, w której Unia posiada wyłączne kompetencje zewnętrzne na mocy art. 3 ust. 2 TFUE.

Materialną podstawą prawną proponowanej decyzji jest zatem art. 207 ust. 4 akapit pierwszy TFUE.

4.3. Wniosek

Podstawą prawną proponowanej decyzji powinien być art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9 TFUE.

5. PUBLIKACJA PLANOWANEGO AKTU

Akt Komitetu ds. Handlu UE–Pacyfik wdroży umowę o partnerstwie gospodarczym, po przyjęciu należy go zatem opublikować w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w Komitecie ds. Handlu ustanowionym na mocy Umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej, w odniesieniu do przyjęcia regulaminu wewnętrznego Komitetu ds. Handlu UE–Pacyfik oraz regulaminów wewnętrznych komitetów specjalnych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 30 lipca 2009 r. UE podpisała umowę przejściową o partnerstwie, która ustanawia ramy umowy o partnerstwie gospodarczym (zwanej dalej „umową”) między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej strony¹. Umowa była tymczasowo stosowana przez Papuę-Nową Gwineę od dnia 20 grudnia 2009 r., przez Fidżi od dnia 28 lipca 2014 r., przez Samoa od dnia 31 grudnia 2018 r. oraz przez Wyspy Salomona od dnia 17 maja 2020 r.
- (2) W art. 68 umowy ustanowiono Komitet ds. Handlu UE–Pacyfik, który zajmuje się wszystkimi kwestiami niezbędnymi do wykonania umowy.
- (3) Art. 68 stanowi, że Komitet ds. Handlu UE–Pacyfik ustanawia swój regulamin wewnętrzny i przekazuje szczególne uprawnienia wykonawcze komitetom specjalnym, jak przewidziano w odpowiednich postanowieniach umowy.
- (4) Na ósmym posiedzeniu Komitet ds. Handlu UE–Pacyfik przyjmie swój regulamin wewnętrzny i regulaminy wewnętrzne komitetów specjalnych.
- (5) Unia Europejska powinna określić stanowisko, jakie ma zostać zajęte w odniesieniu do przyjęcia takiego regulaminu wewnętrznego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii na ósmym posiedzeniu Komitetu ds. Handlu UE–Pacyfik w odniesieniu do regulaminu wewnętrznego Komitetu ds. Handlu UE–Pacyfik i komitetów specjalnych, opiera się na projekcie decyzji Komitetu ds. Handlu UE–Pacyfik załączonym do niniejszej decyzji.

¹ Dz.U. L 272 z 16.10.2009, s. 1.

Artykuł 2

Po przyjęciu decyzja Komitetu ds. Handlu UE–Pacyfik zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*